

ปีที่ 39 ฉบับที่ 158 วันพุธที่ 2 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554

**แผนการดำเนินงานต่อเนื่องโครงการอบรมการเขียน
เอกสารประกอบการสอนและการเขียนตำราแก่อาจารย์ประจำสาขาวิชา**

ตามที่มหาวิทยาลัยราชภัฏนครศรีธรรมราช ได้จัดโครงการอบรมการเขียนเอกสารประกอบการสอนและการเขียนตำราแก่อาจารย์ประจำสาขาวิชา เมื่อวันที่ 26 มกราคม 2554 นั้น จากที่ประชุมได้สรุปแผนการดำเนินงานต่อเนื่องจากโครงการอบรมดังกล่าว ดังต่อไปนี้

1. ให้อาจารย์ประจำสาขาวิชาทุกท่านส่งเค้าโครงเอกสารประกอบการสอน หรือตำรา หรือหนังสือที่จะเขียนในปี 2554 ที่คุณวรรณิ นนทโชติ หรืออาจารย์ประวิทย์ เนื่องมัจฉา ภายในวันที่ 15 กุมภาพันธ์ 2554 เพื่อจัดส่งให้รองศาสตราจารย์พร พ่วงกิม และรองศาสตราจารย์อนันต์ อารีย์พงศ์ ได้ตรวจสอบและให้ข้อเสนอแนะ และจะส่งกลับไปยังผู้เขียนภายในเดือนกุมภาพันธ์เพื่อปรับแก้

2. เมื่อผู้เขียนได้ปรับแก้เค้าโครงเอกสารตามคำแนะนำของวิทยากรแล้ว ให้ดำเนินการเขียนผลงานทางวิชาการดังกล่าวให้แล้วเสร็จ 1 บท และจะนัดประชุมกันอีกครั้งในเดือนมีนาคม หรือเมษายน (วัน เวลาที่แน่นอน จะแจ้งภายหลัง)

3. เมื่อประชุมตามข้อ 2 แล้ว ให้อาจารย์ทุกท่านได้ดำเนินการเขียนผลงานวิชาการในบทอื่นๆที่เหลือแล้วส่งให้ผู้ทรงคุณวุฒิเฉพาะสาขาที่มหาวิทยาลัยแต่งตั้ง เพื่อให้ข้อเสนอแนะด้านเนื้อหา

4. อาจารย์ทุกท่านปรับแก้ตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิและส่งเล่มฉบับสมบูรณ์แก่มหาวิทยาลัยภายในเดือนธันวาคม 2554

เลื่อนการประชุมการจัดทำกรอบและแผนอัตราค่าจ้าง ปี 2553 – 2557

จากวันที่ 2 ก.พ. 54 เป็นวันที่ 8 ก.พ. 54 เวลา 09.00 น.

ณ ห้องประชุมสำนักงานอธิการบดีชั้นที่ 2 (ห้องสุตหอม)

สื่อสารสัมพันธ์ สร้างสรรค์ความคิด เกษะติดสถานการณ์

เรื่องของวงเวียน ทางแยก และทางเฉพะ (3)

พร พ่วงกิม

เรื่องเล่าในวันนี้แม้จะเป็น “กฎกติการจารจร” ที่รู้ ๆ กันอยู่จนซ้ำซากจำเจก็จริง แต่ยังคงทำผิด ยังคงมักง่าย และยังคงละเมิดกันอยู่เป็นประจำ ตราบคราใดที่เกิดปัญหาขึ้นนั่นแหละ เราจึงถูกคิดขึ้นได้ในภายหลังว่า

“แหม ! ทำไมเราไม่ใจเย็นและรออีกสักนิด นิดเดียว นิดเดียวแค่นั้นเอง!”

จากเรื่องเล่าเรื่องเดิมสองตอนผ่านมา เราลองช่วยกัน “สังเคราะห์” แบบนักวิชาการดูหน่อยซิว่าได้อะไรคิดไม่คิดมือเก็บไว้เตือนใจเตือนสติเตือนความทรงจำได้บ้าง

เมื่อมีทางแยกก็มีทางเอกทางโทเกิดขึ้นด้วย แน่นอน ! ทางเอกย่อมได้สิทธิ์ผ่านทางแยกก่อน !

ครั้นมีวงเวียนเกิดขึ้น ความเป็นทางเอกทางโทก็จะถูกยกเลิก แต่ให้ถือเอาว่ารถที่เข้าถึงวงเวียนก่อน (รถทางขวา) ย่อมได้สิทธิ์ผ่านทางแยกก่อน !

ต่อมามีการคิดตั้งสัญญาณไฟจราจร จึงเป็นผลให้ทางเอก ทางโท และวงเวียนถูกยกเลิก แต่ให้ใช้สัญญาณไฟจราจรช่วยกำหนดสิทธิ์ผ่านทางแยกก่อนหรือหลัง !

หากวันใดมีเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรลงปฏิบัติหน้าที่อยู่ตรงทางแยก หรือวงเวียนนั้น ๆ ความเป็นทางเอกทางโท ความเป็นวงเวียน และความเป็นสัญญาณไฟจราจรจะถูกยกเลิกชั่วคราว แต่ให้ถือปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าหน้าที่ตำรวจจราจรนั้นแทน

ปกติการขับขี่ยานพาหนะตลอดช่วงที่เป็นทางตรงจะปลอดภัยกว่าช่วงที่เป็นทางลาดชัน ทางโค้ง และทางแยก นั้น...เราเชื่อกันเช่นนั้น ! สำหรับทางลาดชันและทางโค้งมักเป็นอุบัติเหตุเฉพาะราย (อาจได้รับผลกระทบหลายคนที่ได้ !) แต่บริเวณทางร่วมทางแยกซึ่งบ่อยครั้งเป็นอุบัติเหตุร่วมและเกิดขึ้นเป็นประจำ ทางแยกบางท้องที่อาจมีชื่อเรียกแบบ “นามสยอง” เช่น สามแยก (ผี) เอวขาด สามแยกสามสิบเก้า ลีแยกยกเรือน ลีแยกเทภูฏี เป็นต้น

ด้วยเหตุนี้ตรงทางร่วมทางแยกในย่านวิฤกตทั้งหลายจึงมักประกอบหรือติดตั้ง “สี่อุปสรรค” เพื่อช่วยชะลอความเร็วของยานพาหนะที่จะเคลื่อนผ่านให้ลดความเร็วจนถึงระดับที่น้ำจะปลอดภัย (แต่อาจไม่เสมอไป !) สี่อุปสรรคดังกล่าวคือ วงเวียน สัญญาณไฟจราจร เนินลูกระนาด กรวยสะท้อนแสง แท่งคอนกรีต ฯลฯ

ขณะเดียวกันก็อาจมีบทแก้ต่างเกิดขึ้นในภายหลังได้ด้วย โดยเฉพาะตรงทางร่วมทางแยก ซึ่งมีทางแยกหนึ่งเลี้ยวออกไปสู่ถนนสายที่มีการจราจรไม่สู้คับคั่ง เช่น ทางแยกไปสู่หมู่บ้านจัดสรรหรือชนบท กรณีเช่นนี้แม้มีวงเวียนหรือสัญญาณไฟจราจรปรากฏอยู่ แต่ทางการอาจอนุโลมให้ผ่านได้โดยไม่ต้องรอสัญญาณใด ๆ ส่วนใหญ่มักเป็นการเลี้ยวซ้ายโดยไม่ต้องหยุดรอสัญญาณไฟจราจร ในอดีตหลายท่านคงคุ้นตากับป้ายใกล้ ๆ ทางแยกที่มีข้อความว่า “เลี้ยวซ้ายผ่านตลอด” ปัจจุบันยกเลิกแล้วเพราะได้กลายเป็น “วลีมรณะ” ไปโดยปริยาย แต่หันมาใช้ข้อความอื่น ๆ แทน เช่น เลี้ยวซ้ายให้รอรถทางขวา เลี้ยวซ้ายรอรถขวาผ่านไปก่อน เลี้ยวซ้ายได้เมื่อปลอดภัย เลี้ยวซ้ายระวังรถขวา เป็นต้น

เรื่องของวงเวียน ทางแยก และทางเฉพาะ (3) (ต่อจากหน้า 2)

แต่ก็ต้องระมัดระวังอย่างยิ่งยวด ! เพราะที่นี้คือประเทศไทย !! และตายตามสบายคือไทยแท้ !!!

ณ บัดนั้น ! เวลาบนโลกมนุษย์ 20.39 นาฬิกา แต่บริเวณลานห้องโถงกว้างใหญ่เหลือคณานับแห่งนี้กลับสว่างไสวไปด้วยผนังห้องสีแดงชาด และพื้นพรหมสีแดงเลือดนก ฝาผนังทั้งสี่ด้านมีเรือนร่างของมนุษย์เรียงรายอยู่ตลอดทุกด้าน ซึ่งเป็นมนุษย์ที่มีใบหน้า ศีรษะ แขนขา และหางเป็นสัตว์ ในท่วงทิวีริยาบถต่าง ๆ ขณะถูกลงโทษทัณฑ์เจ็บปวดแสนสาหัส ต่างส่งเสียงร้องโหยหวนครวญคราง และทุกข์ทรมานน่าเวทนายิ่งนัก เสาทุกต้นที่ความสูงระดับศีรษะมีการประดับประดาด้วยตะเกียงเคียงคู่กับกะโหลกติดเขาสัตว์ใหญ่นานาชนิด ด้านหลังสุดเป็นแท่นสูงรองรับภาชนะคล้ายอ่างบัวขนาดยักษ์ตั้งเด่นตระหง่าน และที่ฐานมีเสาสีเทาหุนรองเอาไว้พร้อมเปลวไฟกรุ่น ๆ ใกล้เคียง ซึ่งเป็นสัญญาณว่าเพิ่งเสร็จสิ้นภารกิจการใช้งานมาหยก ๆ

เบื้องหน้าคือแท่นรูปบัลลังก์สีแดงขลิบทอง และนั่นคือบุรุษร่างยักษ์ ! นั่งเด่นเป็นสง่า นุ่งโจงกระเบน ท่อนบนเปลือยเปล่า ต้นแขนรัดรีดด้วยกำไลสีเลือด มีสร้อยสังวาลขนาดใหญ่สองเส้นคล้องพาดสะพายเฉียงไขว้กัน สวมมงกุฎเขากะทิง มือซ้ายถือหอก มีแผ่นหนังเสื่อลายพาดกลอนเต็มผืนรองนั่งและลาดเสียบต่อเนื่องลงไปจนถึงหัวเสื่อรองรับฝ่าเท้า

เสียงไม้กระทุ้งพื้นดังลั่นขึ้น 3 ครั้ง “เฮ้ย ย ย ย ! ไอ้หนู เอ็ง ชื่ออะไร” แม้เจ้าของเสียงดูท่าทางใจดี แต่ความเข้มเสียงและท่วงทีดูน่ากระเส้ายิ่งนัก

ตะลึงสุดตัว ! “พะ พะ พะ ผมผม ชื่อ ชื่อ ชื่อ แว่น...อ้อ!... ผมชื่อแว่น ครับ”

“เออ ! เจ้าแว่น เจ้าเป็นอะไรถึงได้ตายและถูกส่งมาที่นี่” สุ่มเสียงเช่นเดิม

“เอ๊ะ ! นี่ผมตายแล้วหรือ โอ้! ไม่นะ ได้โปรดเถอะ ผมแค่สับสนเอง อย่าเพิ่งให้ผมตายเลย”

“อ้อ ! แล้วอีนั่งหนูนี้ละ เอ็งชื่อเสียงเรียงนามว่าอะไร อายุเท่าไรแล้วนะหรือนะ”

เสียงสะท้อนพรางตอบพราง “ชื่อ!... หนูชื่อสก็อตอะ อายุสิบสี่ค่ะ”

“เจ้าแว่นตอบซ้ำซิ ทำไมเจ้าถึงตาย” เสียงฟังดูอ่อนโยนลงแต่ก็ยังน่ากลัวไม่เลิก

“คือ คือ คือ ตอนค่ำ ผมขับรถตามปกติ ตรงสี่แยกมีป้ายเขียนว่า “เลี้ยวซ้ายผ่านตลอด”

“แล้วเป็นไงต่อ” ดูเหมือนเจ้าของเสียงและร่างที่น่ากลัวกำลังตั้งใจฟัง

“ก็มีรถกระบะสี่ประตู จอดซื้อลูกชิ้นปิ้ง ไม่ทันเห็น ก็เลยชนอย่างแรง...โอ้ ! ได้โปรด อย่าให้เราตายเลยนะท่าน พวกเรายังเด็ก ไม่รู้สา...”

บัดลคลความเงิบเข้าครอบคลุมชั่วคราวใหญ่.....!

“สุวรรณ ! ส่งโทรจิตไปคลายพวกเด็ก ๆ วกก. ให้จัดอบรมหลักสูตรขับขี่ปลอดภัยอีกสักครั้ง แล้วรีบนำเจ้าสองคนนี้กลับคืนร่างก่อนที่จะถูกฉีดฟอร์มาลีน เร็ว ๆ เข้า...เฮ้ย ! นั่น ๆ คุณนั่น รถเหลืองกะ รถแดงเปิดหวอดังลั่น ซึ่งแข่งกันมาแย่งเก็บศพอีกแล้ว...เร็ว ๆ เข้า สุวรรณ”

“เดี๋ยวก่อน ! สุวรรณ ส่งโทรจิตด้วยสมาร์ทโฟนนะ ไอ้เครื่องรุ่นจอมืดเสียงเครื่องที่กองสมอยู่เต็มระเบียบนั่น โยนทิ้งได้แล้ว เก็บไว้ทำไมก็ไม่รู้ รถนรกออกจะตายไป !

ถ้าวันหนึ่งพี่แว่นกับน้องสก็อตก็พากันสัญจรชวนขึ้นไปกับจักรยานยนต์คู่ชีพเพื่อท่องราตรีเช่นเคย ทั้งคู่หัวเราะต่อกระซิกกันสุขสันรำพัน

“นี่ นี่ นี่ ตรงนี้ไง ! ไม่มี “เลี้ยวซ้ายผ่านตลอด” อีกแล้วนะตัวเอง...ขอบอก...! ! !”

บรรณาธิการมหาชัยสาร ผศ.ดร บำรุง ศรีนวลปาน
ผู้ช่วยบรรณาธิการ นางศิริวรรณ 4กุลทัต , นางณัชฌา นนทโชติ
พิสูจน์อักษร อัดล้าเนา นายก้องภพ ปรีชาชาญ

สวัสดิ์คะพบกับมหาชัยสารคอลัมน์พักเที่ยงฉบับวันพุธที่ 2 กุมภาพันธ์ 2554 ตรงกับวันแรม 14 ค่ำ เดือน 2 ปีชวด เช้าวันนี้ เวลา 09.00 น. มีการประชุม กบ. ครั้งที่ 1/2554 โดยมีวาระที่ต้องพิจารณาให้ความเห็นชอบรายนามบุคคลที่นำเสนอขอรับปริญญาเกิตติมศักดิ์ ปีการศึกษา 2553 และ โครงการจัดตั้งบัณฑิตวิทยาลัย ณ ห้องประชุมศรีไพร 2

ส่วนช่วงบ่ายมีการประชุมอาจารย์ ข้าราชการ พนักงานมหาวิทยาลัย (สายวิชาการ) และอาจารย์ประจำสัณญูจ้าง ครั้งที่ 1/2554 ณ ห้องประชุมศูนย์วัฒนธรรม โดยมีวาระสำคัญคือ ขอความคิดเห็นเรื่อง “แนวทางการพัฒนาพนักงานมหาวิทยาลัยและอาจารย์ประจำสัณญูจ้าง” ขอความคิดเห็นเรื่อง “แนวทางการบรรจุแต่งตั้งพนักงานมหาวิทยาลัย ปีงบประมาณ 2554” และขอความคิดเห็นเรื่อง “ข้อบังคับว่าด้วยพนักงานมหาวิทยาลัย” ขอเชิญทุกท่านประชุมโดยพร้อมเพรียงกัน

เตรียมตัวโกอินเตอร์ สืบเนื่องจากที่ผู้บริหารคณะครุศาสตร์ได้เดินทางไปดูงาน ณ ประเทศนิวซีแลนด์เมื่อเดือนตุลาคม 2553 คณะผู้บริหารได้มีโอกาสเข้าคารวะท่านเอกอัครราชทูตไทย ประจำประเทศนิวซีแลนด์ โดยได้มีการหารือเรื่องการเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมของคณะและมหาวิทยาลัยเป็นเบื้องต้น ผลการหารือในครั้งนั้นประสบความสำเร็จอย่างยิ่ง เมื่อสถานทูตได้มีหนังสือเชิญมหาวิทยาลัยไปเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยใน “โครงการส่งเสริมสืบสานการจัดกิจกรรมศิลปวัฒนธรรม กิจกรรมนาฏศิลป์สู่สากล” ในเดือนเมษายน ที่จะถึงนี้ และยังได้รับเชิญไปร่วมแสดงเผยแพร่ศิลปวัฒนธรรมไทยในงาน Thailand Gala Dinner ที่กรุงเวลลิงตัน ประเทศนิวซีแลนด์ ในช่วงเดือนสิงหาคมด้วย

ผู้ที่จะเป็นตัวแทนของคณะครุศาสตร์ เดินทางไปสอนนาฏศิลป์ไทยในครั้งนี้ นำทีมโดย ผศ.จรงค์ใจ มนต์เลี้ยง อาจารย์สุภาวดี หนูเจริญ อาจารย์สาลิณี จงใจสุธรรม อาจารย์เบญจพร ชนะกุล อาจารย์จุฑามาศ สุขพันธ์ พร้อมด้วยอาจารย์วรดิ เลิศไกร ซึ่งเดินทางไปทำหน้าที่เป็นผู้ประสานงานเตรียมการจัดการแสดงนาฏศิลป์ในงาน Thailand Gala Dinner ที่กรุงเวลลิงตัน จะออกเดินทางในวันที่ 2 เมษายน กับมาถึงเมืองไทย วันที่ 19 เมษายน 2554 ซึ่งช่วงเวลาที่ไปทำหน้าที่เพื่อชาติและเพื่อมหาวิทยาลัย ในครั้งนี้ ตรงกับช่วงที่มีพิธีพระราชทานปริญญาบัตรพอดิบพอดี จึงทำให้ขาดผู้ทำหน้าที่ขานชื่อบัณฑิต มือโปร อย่าง ผศ.จรงค์ใจ มนต์เลี้ยง และผู้เบิกตัวบัณฑิตที่มีเที่ยวบินสูงอย่าง อาจารย์สุภาวดี หนูเจริญ ไปอย่างน่าเสียดาย

ช่วงเวลาเดียวกัน 2-19 เมษายน นี้ นักศึกษา ป.เอก สาขาการบริหารนวัตกรรมการพัฒนา จำนวน 13 คน จะเดินทางไปฝึกอบรม ณ Massey University และศึกษาชุมชนภาคสนามเมืองโรโตรัว เมืองเวลลิงตัน และเมืองโอ๊คแลนด์ ประเทศนิวซีแลนด์ นักศึกษา 2 ใน 13 คนเป็นอาจารย์ของเรา 2 คนคือ อาจารย์มัลลิกา คงแก้ว และอาจารย์อภิทัศน์ ศิริพันธ์ นอกจากนี้ยังมีอาจารย์ในสาขา ๑ ร่วมเดินทางอีกหลายท่านเป็นใครบ้างนั้นจะแจ้งให้ทราบต่อไป

ปิดท้ายพักเที่ยงวันด้วยสุภาษิตแต่ใจ “โรคภัยไข้เจ็บต้องรักษาแต่เนิ่น ๆ เกณฑ์ต้องจัดให้อิงรากโคน” สวัสดิ์คะ